

IBDIS

We know

TRACI CHEE a studiat literatură și scriere creativă și are un masterat în arte. A crescut într-un orașel care are mai multe vaci decât oameni. În prezent este profesor de scriere creativă la Universitatea din Nevada. Când nu scrie, îi place să facă drumeții, să picteze ouă, să grădinărească și să găzduiască nopți de jocuri pentru familie și prieteni. Locuiește în California.

Seria *Marea de Aur și Cerneală* – care a debutat cu romanul *Cititoarea* – anunță o promițătoare scriitoare de ficțiune speculative Young Adult.

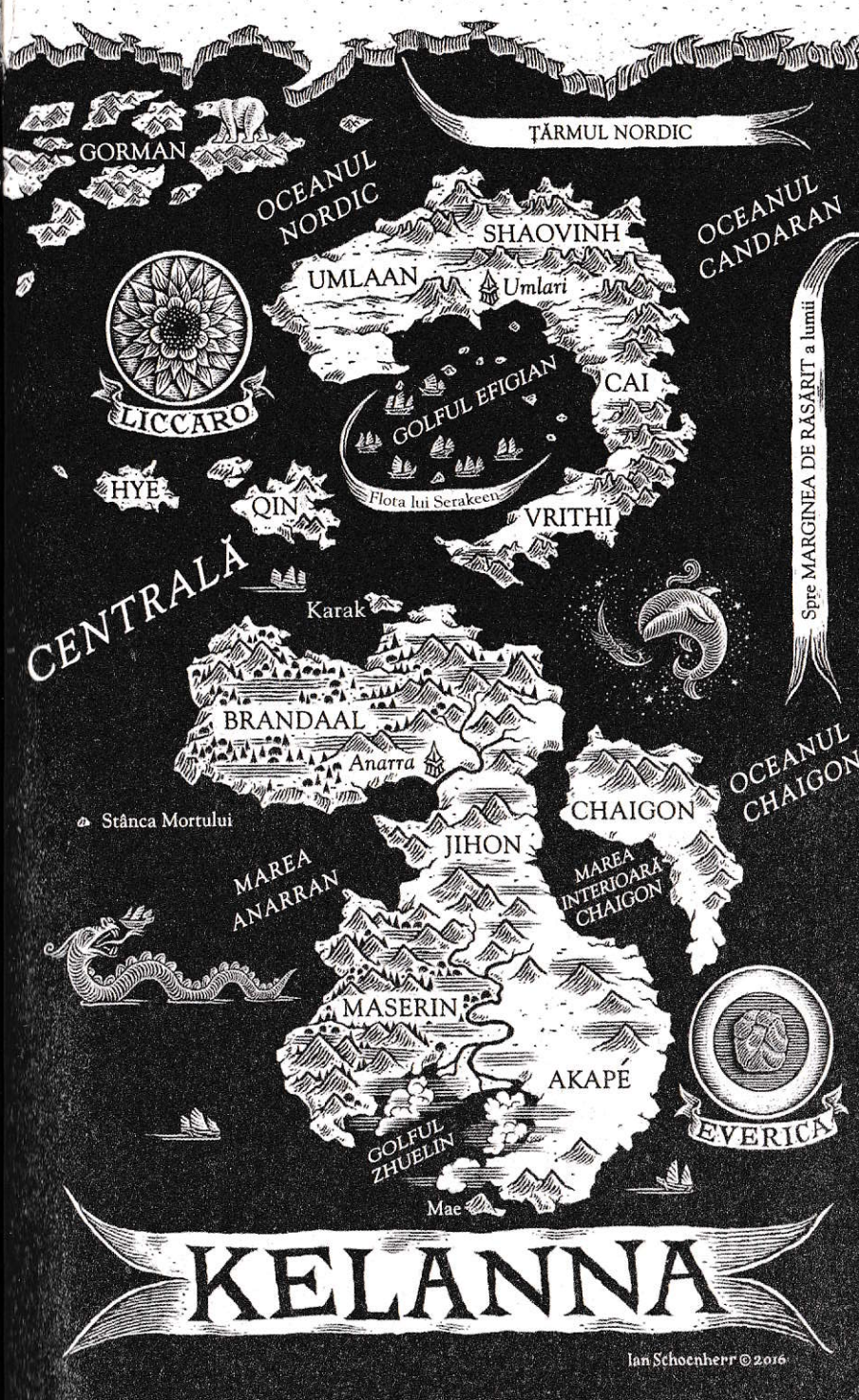
TRACI CHEE

VORBITOAREA

CARTEA A DOUA DIN SERIA
MAREA DE AUR ȘI CERNEALĂ

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

youngart

Cuprins

Echipajul <i>Curentului Credinței</i>	9
Războiul Roșu	11
Visele	13
Capitolul 1 • Cuarț și ochi de tigru	17
O greșeală de interpretare	26
Capitolul 2 • Fugari	36
Capitolul 3 • Chemarea tunetului	41
Capitolul 4 • Băieți cu cicatrici	49
Capitolul 5 • Vânătorii și vânatul	60
Capitolul 6 • Pentru ce ești ținut minte	71
Capitolul 7 • Totul e lumină	84
Fugi sau mori	93
Capitolul 8 • Povești scrise cu dragoste și vinovăție	102
Capitolul 9 • Nimeni nu revine nevătămat	108
Blestemul familiei Corabelli	116
Capitolul 10 • Cum să ucizi un rege	119
Relatarea dresorului de lei	133
Capitolul 11 • Să transmiți un secret	135

Capitolul 12 • Ambuscada de lângă Mâncătorul de Pietre	143
Capitolul 13 • Morții se ridică	150
Capitolul 14 • Clopotul de pe <i>Aurul Deșertului</i> ...	158
Relatarea celui de-al doilea copil	171
Capitolul 15 • Loialitatea și lașitatea câinilor	173
Capitolul 16 • Păzitorii secreți	181
Familia	189
Capitolul 17 • Dacă ai fi fost acolo	196
Capitolul 18 • O mare tot mai mică	210
Capitolul 19 • Semne stranii	221
Capitolul 20 • Sângeroșii	227
Regele Sinucigaș	234
Capitolul 21 • Câmpiile Albe	237
Capitolul 22 • Brasarde de cerneală	247
Capitolul 23 • Odată vătămat	259
Paznicul farului	269
Capitolul 24 • Pe urmă	274
Privește spre orizont!	280
Capitolul 25 • Înaintea inevitabilului	282
„Lamentația marinarului de veghe“	295
Capitolul 26 • Minciuni prin omisiune	296
Capitolul 27 • Frații	306
Capitolul 28 • Dragoste și moarte	313
Capitolul 29 • Născut pentru asta	318
Capitolul 30 • Asasinarea este un dans lent	327

Capitolul 31 • Soarta tuturor nesăbuiților	332
Capitolul 32 • Nu-i vedea decât pe morți	338
Cel din urmă Scrib	347
Capitolul 33 • Otravă pe limba ei	352
Furtul	360
Capitolul 34 • Cercul complet	372
Capitolul 35 • Căpitanul <i>Frumuseții Negre</i>	379
Relatarea impresorului	385
Capitolul 36 • În bârlogul dușmanului	387
Capitolul 37 • Departe de casă	398
Capitolul 38 • Fiica trădătorilor	415
Capitolul 39 • Motive pentru a rămâne	422
Capitolul 40 • Casa de pe deal, cu vedere spre mare	433
Capitolul 41 • Unul dintre lupi	443
Capitolul 42 • Trăiască regele!	449
Capitolul 43 • Cei mulți sau cei puțini	456
Cititoarea	460
Capitolul 44 • Ce e scris, se întâmplă	470
Capitolul 45 • Pentru totdeauna	475
Capitolul 46 • Despre jurăminte și profeții	481
Capitolul 47 • Băiatul din legende	487
<i>Mulțumiri</i>	495

sunteți de partea mea?

Visele

Arcașul visa din nou și în vise nu avea nume. Nu-și amintea când îl pierduse, dar acum lumea îi zicea „băiete“ sau „linge-cizme“ sau în niciun fel.

Stătea într-un cerc de pietre mari și albe ca niște cranii, iar de pe marginea ringului, bărbați și femei îl batjocoreau, lumina torțelor transformându-le fețele în măști hidoase. Când își schimbă poziția, pietrișul i se înfipse dureros în tălpile goale.

— Țsta ți-e noul candidat, Secure? râse batjocoritor un bărbat.

Avea ochii negri, adânciți în orbite, și pielea oacheșă.

— L-am luat din Jocoxa acum două luni, răspunse Secure. L-am tot antrenat de-atunci.

Secure – îndesat, cu tenul bronzat, zgândărind tot timpul câte o rană care de-abia prinsese coajă.

Băiatul fără nume își pipăi gâtul și degetele sale atinseră cicatricile de pe beregată.

Secure îl arsesse.

Bărbatul cu piele oacheșă și zâmbi cu dinți ascuțiți și mărunți ca de dihor.

— Argo a doborât deja patru plozi nemâncați ca ăsta.

Băiatul fără nume se răsuci și-l descoperi pe Argo în partea opusă a ringului, cu lumina jucând pe cele patru arsuri ce-i ieșeau în relief pe brațul drept. Un zâmbet leneș i se întrezărea prin barba scurtă și cârlionțată.

Mulțimea începu să aplaude și să chiuie. Poate era un semnal.

Argo se apropie de băiatul fără nume, care încercă să pășească în lături. Dar se împiedică.

— Fii atent! se răsti Secure.

Băiatul fără nume tocmai se răsucea nedumerit, căutând în mulțime ochii apoși ai lui Secure, când Argo îl atacă.

Pumnii celuilalt erau pretutindeni, abătându-se ca o ploaie peste fața, capul și pieptul băiatului fără nume. Îi era greu să respire și încă și mai greu să vadă.

Loviturile începură să cadă și mai repede, mai grele, ca grindina.

Băiatul fără nume se îndoi de mijloc și căpătă o lovitură de genunchi în față. Pământul îi ieși în întâmpinare.

Îl auzi pe Secure strigând ca din depărtare:

— Ridică-te! Ridică-te, prăpă...

Dar nu se ridică.

Argo îl răsuci pe spate, încălecă pe pieptul lui și ridică pumnul, gata să lovească.

În clipa aceea, băiatul fără nume înțelese: Acesta era sfârșitul. A avea să moară.

N-avea să mai respire. N-avea să mai existe. N-avea să mai sufere. Ar fi fost atât de ușor!

Numai că nu voia să moară.

Și știind asta, știind că voia să trăiască oricât de grea ar fi fost viața, oricât l-ar fi durut, simți cum în el înflorește ceva, ceva ascuns, hidos și puternic.

Argo încetini.

Lumea toată încetini.

Ca și cum secundele s-ar fi transformat în minute, iar minutele în ore, băiatul fără nume văzu cum începuse lupta și fiecare lovitură pe care o primise: totul se desfășura amănunțit dinaintea lui. Vedea vânătăile și oasele de-abia vindecate de sub pielea lui Argo și simțea punctele de presiune de la încheieturile lui, ca niște muguri de durere așteptând să înflorească.

Pumnul coborî, dar băiatul fără nume îl devie în țărână. Își încolăci piciorul pe după al lui Argo și se rostogoli, ținându-și adversarul sub el.

— Așa, băiete! Dă-i și tu! strigă Secure.

Băiatul ar fi putut să lovească. Dar, în loc s-o facă, sări în picioare și privi în jur.

Vedea *totul*. Știa ce torțe ar fi fost mai ușor de smuls din pământ și cât i-ar fi luat să ajungă la fiecare. Știa care dintre pietrele ce mărgineau ringul ar fi fost cele mai bune arme. Numără revolverele și cuțitele ascunse în mulțime, descoperi locurile unde praful era mai gros și piciorul putea să alunece. Le văzu pe toate.

Când Argo se ridică în picioare, băiatul fără nume îl lovi cu pumnul în față. Carnea cedă. Îl lovi fără întrerupere, repede, cu forță, acolo unde durea mai tare. Unde putea face cel mai mult rău.

Era ușor.

Natural.

Ca respirația.

Rotula lui Argo cedă. Ligamentele se rupseră. Băiatul fără nume îl lovi în claviculă. Aproape vedea așchiile de os desprinzându-se pe sub piele.

Argo plângea. Încercă să se târască spre marginea ceroului, dar nu se mai putea folosi de o mână și de un picior. Membrele îi erau murdare de praf.

Mulțimea urla, cerând sânge.

Băiatul fără nume îngenunche și alese o piatră plină de vârfuri.

Aproape se terminase. Vedea finalul. Era foarte aproape.

Ochii lui Argo erau holbați de frică. Imploră pentru viața lui, cu gingiile însângerate.

Dar băiatul fără nume nu-l ascultă.

Să trăiești însemna să ucizi. Înțelegea asta acum. Știa ce trebuie să facă.

Îl izbi pe Argo cu piatra în față. Simți lovitura, deformarea bruscă a cărnii, a oaselor și a bărbii. Rugămintele încetară.

Ridică din nou piatra.

CAPITOLUL 1

Cuarț și ochi de tigru

Sefia își coborî privirea către Arcaș, culcat într-o firidă ascunsă printre stânci alături de restul bunurilor lor. El se foi, aruncându-și pătura de pe piept, apoi se liniști din nou. În cele două ore de când răsărise luna, adormise și se trezise, adormise și se trezise, tras iar și iar în adâncuri de visele sale până când ieșea din nou la suprafață, gâfâind.

Nici acum, cu fruntea încruntată, degetele zvâcnind și buzele arcuite într-un rânjet sau un țipăt mut, nu părea să se odihnească. Vru să se apropie, să-i netezească fruntea și să-i descleșteze degetele, însă de la evadarea lor el fusese distant, diferit. Întâlnirea cu Garda îl schimbuse. Schimbuse felul în care se purtau unul cu altul.

Schimbuse totul.

Cocoțată pe un bolovan de granit, Sefia își strânse mai bine pătura în jurul umerilor. Ar fi preferat să-și întindă hamacul în firida dintre stânci, dar hamacul ei rămăsese pe podeaua biroului lui Tanin, împreună cu majoritatea proviziilor.

Și cu Nin. Mătușa ei, pe care jurase s-o salveze. Mătușa ei, pe care n-o ajutase. Un trup mărunțel sub un cojoc din blană de urs.

Sefia se înfioră amintindu-și ce urmase: sclipirea cuțitului, felul în care lama despicase pielea lui Tanin. Cel de-al doilea omor al ei.

Dacă avea s-o găsească, Garda urma s-o facă să plătească scump pentru asta. Acum, familia ei îi omorâse doi Directori.

Privi spre pădure, mijindu-și ochii, așa cum făcea la fiecare câteva minute. Își chemă magia, căutând simțul acela special pe care îl avea în comun cu mama ei... și cu tatăl.

Era întotdeauna acolo, întotdeauna în mișcare, ca un ocean puternic sub un strat de gheață. Căci lumea era mai mult decât puteai vedea, auzi sau atinge. Dacă aveai har, lumea era Iluminată: fiecare obiect era înconjurat de propria sa istorie, fiecare clipă îți era accesibilă, cu condiția să știi cum s-o găsești.

Clipi și dinaintea ochilor i se iviră curenți aurii învolbuțați, milioane de mici crâmpeie luminoase purtate de vânt, creșterea infinitesimală a copacilor, suspinul materiei în descompunere care se contopea cu țărâna. În valea de dedesubt, la nici trei kilometri de tabăra lor, orașul muntos izolat Cascarra se întindea pe malul râului Olivine. De aproape, Sefia vedea felinarele ca niște mărgele aurii presărate pe străzi și prin curțile cherestegiilor, barjele smucindu-și ușor parâmele, fumul ridicându-se deasupra acoperișurilor ascuțite. Însă nimic nu tulbura pacea.

Sefia clipi din nou și viziunea – ceea ce Garda numea Vederea – pieri. Ea și Arcașul erau în siguranță deocamdată. Garda nu le dăduse încă de urmă.

Însă avea s-o facă. Așa cum îi găsise și pe părinții ei. Lon și Mareah.

Când se gândi la ei, inima i se strânse ca o frunză degerată. Uneori îi era greu să creadă că oamenii aceia blânzi care o crescuseră, o protejaseră și o iubiseră făcuseră parte dintr-o societate secretă deprinsă cu omoruri și cu răpiri. Apoi însă își amintea cum răsucea mama ei cuțitele în mâini înainte să toace legume. Cum, cu o aruncare agilă de cuțit, omorâse odată un coiot ce dăduse iama în găini. Și-l amintea pe tatăl ei la fereastră, cercetând oceanul cu telescopul. Abia acum înțelegea: el pândise orice semn al Gărzii. Al oamenilor care îi vânau.

Îi ascuseseră atâtea... Cine erau și ce făcuseră. Din pricina secretelor lor, fusese silită să fugă când ar fi putut lupta. Să se ascundă când ar fi putut fi liberă. Nin murise pentru că Sefia nu fusese pregătită. Oricât își iubea părinții, pentru asta nu-i putea ierta.

Nici pe ei și nici pe sine.

Și acum fugea din nou.

Cu cinci zile în urmă, ea și Arcașul scăpaseră de căutătorii de urme ai Gărzii, luând o barcă și navigând către nord de-a lungul coastei stâncoase a Delienei. Doar când zăriseră în urma lor o altă corabie care se apropia cu iuteală, riscaseră să tragă la mal și să-și scufunde ambarcațiunea, în încercarea de a se descotorosi de urmăritori.

Urcaseră pe Culmi, lanțul muntos înalt ce ducea către Zona Centrală a regatului. Odată ajunși pe înălțimi, porniseră către Cascarra, de unde sperau să se îmbarce pe o corabie care să-i poarte înapoi spre mare.

După asta aveau să fugă cât de mult timp puteau, fiind hăituiți pentru restul vieților lor.

Sefia se întoarse către obiectul învelit în piele din poala ei. Cărțile erau oricum foarte rare în Kelanna, teaurizate de Gardă în timp ce toți ceilalți băjbâiau prin viață fără să citească sau să scrie. Dar aceasta nu era o carte ca oricare.

Aceasta era Cartea, infinită și plină de magie, o cronică a tot ce fusese sau avea să fie, toate epocile istoriei consemnate elegant cu cerneală neagră.

Așa cum făcuse în fiecare noapte de când începuse din nou să fugă, Sefia desfăcu grijulie pielea impermeabilă.

Ar fi putut afla cine fuseseră cu adevărat mama și tatăl ei și de ce făcuseră ceea ce făcuseră... dar niciodată nu reușise să-și adune curajul.

Arcașul se zvârcoli în somn, dând la iveală arsurile cumplite de pe gât. Crenguțele uscate de sub trupul lui trosniră ca niște împușcături în pădurea tăcută.

Sefia cercetă iarăși împrejurimile, dar tufișurile erau nemișcate.

Se relaxă cu un oftat. Coperta Cărții era crăpată și pătată, cu adâncituri și spirale decolorate unde fuseseră odinioară nestemate și ornamente în filigran. Dar unicele urme de metal prețios care-i mai rămăseseră erau închi-zătorile și colțurile ferecate cu aur.

Din obișnuință, își plimbă degetele pe simbolul din centru.

Două linii curbe pentru părinții ei. Una pentru Nin. Linia dreaptă pentru ea însăși. Cercul, pentru ceea ce avea de făcut: să afle la ce folosea Cartea, să o salveze pe Nin și, dacă putea, să-i pedepsească pe vinovați.

Însă tot nu se simți în stare să deschidă Cartea. Încă nu putea să înfrunte adevărul. Tocmai dădea să o pună la loc în învelișul de piele, când în depărtare trosni o creangă.

Se încordă, clipi și Vederea îi fu inundată de auriu. Către est zări câțiva bărbați coborând de pe culme, apărând în

lumina lunii și-apoi dispărând, ca niște pești negri într-un heleșteu întunecat, cu aripioarele străfulgerând la suprafață înainte să se scufunde din nou.

Căutătorii de urme.

Probabil când se uitase împrejur, ei se aflaseră de cealaltă parte a muntelui, dar acum se apropiau.

Dedesubt, Arcașul se foi, răsturnându-și ranița. Plosca cu apă se lovi de teaca sabiei lui.

Pentru câteva clipe, căutătorii de urme se opriră și se răsuciră către ea. În Lumea Iluminată, ochii lor scânteiau, mișcându-se încolo și înapoi în orbite, scrutând bezna.

Apoi oamenii începură să înainteze.

Instinctele Sefiei, perfecționate de anii petrecuți pe fugă, preluară controlul. Împachetă repede Cartea și sări jos, printre stânci.

Arcașul dădu din mâini și brațele lui desfăcute greblară solul. Făcea atâta zgomot! Sefia îl cuprinse în brațe și își încolăci picioarele în jurul alor lui. Sub ei, covorul de ace de pin trosnea ca un foc.

Băiatul deschise brusc ochii, mari și aurii. Spaima îi năpădi chipul. Sefia îi simți inima bubuind în piept în timp ce el deschidea și închidea gura, străduindu-se să respire. Apoi se zbatu ca un iepure prins în capcană. Fata nu-l mai putu ține.

— Arcașule, îi șopti.

Tânărul o îmbrânci, lovind-o de stânci. O duru.

— Arcașule!

Acum vocea ei era rugătoare, disperată.

— E-n regulă. Sunt eu. Sunt Sefia. Arcașule!

Băiatul incremeni, respirând prea repede, prea zgomotos.

De data asta o lăsă să-l ia în brațe, să-i simtă pulsul iute și insistent pe pielea ei. Atât de aproape, încât îi simțea răsufierea mângâindu-i obrazul. Își mușcă buzele. Cinci

zile de la sărut. Cinci zile și încă simțea buzele lui peste ale ei, încă tânjea să le simtă iarăși.

Când sunetul pașilor ajunse până la ei, Arcașul își ridică privirea. Sefia cunoștea aceste zgomote, le făcuse ea însăși în timp ce vâna alături de Nin. Mișcări ușoare, întrerupte de tăceri îndelungi, în care asculta. La treizeci de metri? La cincisprezece? Arătând către pădure, își mișcă buzele fără sunet: „Căutătorii de urme“.

Arcașul încuviință, clipind repede. Tăcut ca zăpada, scoase din buzunar o bucată de cuarț și începu să-și plimbe degetul mare pe fiecare dintre fațete, un ritual pe care îl învățase de la Sefia cu o lună în urmă pentru a ține panica la distanță și a-și aminti că e în siguranță.

Dar *nu* erau în siguranță.

Printr-un spațiu dintre bolovani, urmări umbrele mișcându-se printre copaci. Căutătorii îi înconjuraseră acum, cu puștile sclipind în lumina stelelor, cu umbre în ochi, cercetând solul în căutare de urme de pași.

„Ne vor găsi.“ Oricine se pricepea cât de cât să ia o urmă ar fi recunoscut mica lor tabără. Sefia trebuia să-i facă să-și vadă de drum. Și asta cât mai repede.

Chemându-și din nou Vederea, pocni din degete. În Lumea Iluminată, ițele de lumină se întinseră și vibrarea ca niște corzi de arc, făcând panglicile aurii să unduiască. La nouă metri de ei, pe panta ce ducea către Cascarra, o creangă uscată trosni.

Căutătorii de urme se adăpostiră și duseră armele la ochi. Erau atât de tăcuți... și de rapizi.

Sefia repetă gestul, de data asta producând zgomotul mai departe.

Căpetenia lor făcu un semn, indicând albia râului, și toți începură să se furișeze către trosnetul crengilor frânte, către așezare, departe de Sefia și de Arcaș.

Când pulsul Sefiei încetini, fata deveni conștientă de trupul Arcașului împletit cu al ei. Băiatul nu mai mângâia cristalul. Stătea nemișcat ca o stâncă, privind-o cu ochi infundați în orbite de nesomn.

— Te-am lovit? șopti el.

Chiar și după cinci zile, timbrul vocii lui o mai surprindea, cu straturile sale de foc și de beznă ca un ochi de tigrul¹.

— Nu.

Sefia se ridică în genunchi, încercând să nu tresară când un junghi o săgetă între omoplați. Trebuia să se pună în mișcare înainte ca următorii să-și dea seama că nu erau în Cascarra. Apucă pătura.

— Când m-am trezit și nu știam unde sunt... când nu m-am putut mișca, am crezut... Îmi pare rău, eu...

Arcașul se ridică în capul oaselor și pentru o clipă fata crezu că avea să-și continue vorba. Dar el închise gura și-și pipăi cicatricea ce-i înconjură gâtul, arsura pe care impresorii le-o făceau tuturor băieților lor ca să-i marcheze drept candidați. Vreme de mulți ani, Garda îl căutase pe cel despre care credea că o va conduce către victorie în cel mai sângeros război pe care îl pomenise Kelanna vreodată. Un ucigaș. O căpetenie. Un comandant.

Fiind unul dintre candidați, Arcașul pierduse totul – numele, vocea și memoria –, rămânând numai un înveliș în formă de om.

Tânărul își amintise toate astea în timpul întâlnirii lor cu Garda. Dar tot nu-i spusese numele lui adevărat și în momente ca acesta Sefia simțea că îl cunoaște chiar mai puțin decât înainte.

„La fel ca pe părinții mei“, gândi cu amărăciune.

¹ Piatră semiprețioasă cu dungi maro-roșcate și aurii.

— Cât pe ce să ne prindă, zise Arcașul și vârî în buzunar bucata de cuarț.

— Îmi pare rău. N-am știut că erau atât de aproape.

— Dar ai putea. Privirea lui se abătu către Carte. Ai putea ști tot timpul unde sunt. Am fi mereu cu un pas înaintea lor.

Sefia se încordă. Desigur, el avea dreptate: Cartea conținea trecutul, prezentul și viitorul. Toate mișcărilor Gărzii erau undeva acolo, îngropate adânc sub straturi de istorie. Cu ajutorul Cărții, ea și Arcașul ar fi putut să scape de Gardă cu ușurință. Dacă erau suficient de deștepți, poate reușeau să se strecoare printre degetele inamicului. Și probabil aveau să fie liberi.

Însă îi era teamă. Teamă de ceea ce putea afla dacă o deschidea. Teamă de ceea ce i-ar fi putut dezvălui despre părinții ei... și despre lucrurile oribile pe care aceștia poate le făcuseră.

Dar ca să-l împiedice pe Arcaș să cadă în mâinile Gărzii? Pe Arcaș, care luptase pentru ea, care flămânzise și își pierduse somnul de dragul ei? Pe Arcaș, care, de când îi reveniseră amintirile, părea și mai nefericit decât înainte?

Întâlni privirea lui fixă și solemnă.

— Bine.

Găsi o rază de lună, își puse Cartea în poală și o desfăcu din învelitoarea de piele. Se aplecă până când buzele aproape că mângâiau semnul de pe copertă și murmură:

— Arată-mi ce face Garda acum!

Respiră adânc și desfăcu încuietorile. Paginile unduiră sub degetele ei, apoi încremeniră, ca două câmpii brăzdate de cerneală.

Îl simți pe Arcaș așteptând.

— „Dormitorul era vraiaște“, citi Sefia în șoaptă, ca și cum Garda ar fi putut s-o audă.

Se înfioră și cercetă împrejurimile, dar căutătorii de urme dispăruseră demult. Erau în siguranță. Deocamdată.

Reveni la Carte.

— „Tomuri deschise și suluri de hârtie acopereau cuvertura și se revărsau peste teancuri de cărți și grămezi de pergamente...“

Privirea îi fugi înainte.

— Oh, nu. *Nu!*

Se înșelase.

N-aveau să fie niciodată în siguranță. Și, oricât de departe fugeau, oricât de bine se ascundeau, n-aveau să fie liberi nicicând.

O greșeală de interpretare

Dormitorul era vraiaște. Tomuri deschise și suluri de hârtie acopereau cuvertura și se revărsau peste teancuri de cărți și grămezi de pergamente, alcătuind un peisaj devastat, plin de întrebări ce nu duceau nicăieri și de răspunsuri la ghicitori care n-o interesau.

La ora aceasta târzie, Tanin ar fi trebuit să doarmă. Dar zilele-astea dormea foarte puțin.

Erau atâtea de făcut.

Mâinile ei subțiri se plimbară peste cuvertură, aruncând în lături tocuri și pagini ce se dovediseră a fi niște fundături.

Bibliotecarul acesta scrisese despre Carte că era pretutindeni deodată.

„Inutil.“

Celălalt scrisese paragrafe lungi în care descria paradoxul unei Cărți infinite.

„Irelevant.“

Alt Maestru susținea că Biblioteca avea să cadă de trei ori pradă focului.

Tanin nu găsi nimic despre locul unde se afla Cartea în clipa aceea.

O avusese – cu pielea crăpată, cu paginile tari – exact așa cum prevestise pagina arsă.

Dar o pierduse și ea. Pierduse tot: puterea, vocea, chiar și titlul.

Cu mâinile tremurând, scoase dopul unei alte călimări cu cerneală ca să-și continue notițele.

Aproape imediat pulsul i se iuți. Pieptul îi fu cuprins de o contracție. Ceva era în neregulă. Cotrobăi prin buzunarele cămășii de noapte, în timp ce răsufarea i se precipita.

Ar fi putut să sune și să ceară ajutor. În starea ei de slăbiciune, complicațiile erau ceva obișnuit. Uneori, victimele unor atacuri aproape fatale pur și simplu nu supraviețuiau.

Dar asta nu era o complicație.

Ci un asasinat.

Sticluțe cu prafuri și tonice îi alunecară printre degetele tremurătoare, pe măsură ce deveni tot mai greu să respire, să gândească, să acționeze. Luă flacon după flacon, citind etichetele cu ochii mijiți, în vreme ce literele se încețoșau și trupul i se chircea de durere.

Totuși, nu era cel dintâi atentat la viața ei de la întâlnirea cu Sefia și n-avea să fie ultimul.

În cele din urmă, descoperi sticluța necesară și îi sparse gâtul deasupra călimării deschise. Pudra neagră căzu în lichid și îl făcu să șuiere și să fumege. Un vag miros de coajă de portocală arsă îi invadă simțurile.

Gheara care strângea pieptul lui Tanin se relaxă. Bătăile inimii i se domoliră. Cerneala otrăvită, care emana vapori toxici în contact cu aerul, fusese neutralizată.

„Stonegold, ai dat greș din nou!“